

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1578/06
06.12.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Jasminke Stanojević, Vesne Popović, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", radi poništaja rešenja o otkazu ugovora o radu, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.1.br.606/05 od 16.03.2006. godine, u sednici održanoj 06.12.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana, revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.1.br.606/05 od 16.03.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P.1.br.1112/03 od 04.06.2004. godine, u stavu prvom izreke, usvojen je tužbeni zahtev i poništeno kao nezakonito rešenje tuženog od 11.08.2003. godine, kojim je tužiocu otkazan ugovor o radu br.20/2002 od 25.04.2002. godine, dok je stavom drugim izreke obavezan tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka od 44.400,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.1.br. 606/05 od 16.03.2006. godine, preinačena je prvostepena presuda, pa je kao neosnovan odbijen tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se poništi rešenje tuženog od 11.08.2003. godine, kojim mu je otkazan ugovor o radu od 25.04.2002. godine, kao i zahtev tužioca za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv pravnosnažne drugostepene presude, tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu čl.386. Zakona o parničnom postupku ("Sl.list SFRJ" br.4/77 ... "Sl.list SRJ" br.3/02), koji se primenjuje na osnovu čl.491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Sl.glasnik RS" br.125/04), te je našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz čl.354. stav 2. tač.11. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a revizijom se ne ukazuje na druge povrede zbog kojih se, s obzirom na odredbe čl.385. stav 1. i 2. ZPP, revizija može izjaviti.

Prema činjeničnom stanju na kome se zasniva pobijana presuda, tužilac je bio zaposlen kod tuženog na radnom mestu vozača autobusa, a radni odnos mu je prestao na osnovu rešenja tuženog od 11.08.2003. godine, kojim mu je otkazan ugovor o radu od 25.04.2002. godine, primenom čl.101. stav 1. tač.3. Zakona o radu, zato što dana 24.05.2003. godine, upravljajući vozilom tuženog (garažni broj 1024) ulicom Pariske komune, nije držao bezbedno rastojanje, zbog čega je udario u drugo vozilo tuženog (garažni broj 1315) koje se kretalo u istom smeru ispred njega, pa je na taj način pričinio i materijalnu štetu na oba vozila u visini od 204.157,38 dinara. Vanrednim tehničkim pregledom, utvrđeno je da je vozilo kojim je upravljao tužilac, imalo ispravan kočioni sistem.

Ocenjujući zakonitost osporene odluke, nižestepeni sudovi su utvrdili da tužilac jeste učinio radnju koja mu je stavljena na teret, te da je na taj način izvršio povredu radne obaveze predviđenu čl.10. tač.3. ugovora o radu. Pre donošenja rešenja tužilac je upozoren na postojanje razloga za otkaz ugovora o radu, a zatraženo je i mišljenje sindikata čiji je tužilac bio član.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je pravnosnažnom presudom odbijen tužbeni zahtev za poništaj odluke tuženog o prestanku radnog odnosa i otkazan ugovor o radu tužioca.

Osporenim rešenjem, tužiocu je otkazan ugovor o radu na osnovu čl.101. stav 1. tač.3. Zakona o radu, zbog povrede radne obaveze predviđene čl.10. tač.3. Ugovora o radu, kojom je predviđeno da zaposlenom može prestati radni odnos kod poslodavca, ako svojom krivicom nesavesno, nekvalitetno ili neblagovremeno obavlja poslove i postupa protivno odredbama Zakona, opštim aktima preduzeća i drugim pravilima službe.

Tužilac, prilikom upravljanja vozilom tuženog (24.05.2003. godine), nije držao potrebno rastojanje krećući se iza drugog vozila (ponašanje u saobraćaju suprotno čl.394. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima), čime je ugrozio bezbednost saobraćaja i izazvao saobraćajni udes, načinivši na taj nači veću materijalnu štetu za tuženog. Ovakvo ponašanje tužioca, predstavlja povredu radne obaveze koja je predviđena čl.10. tač.3. ugovora o radu, kao razlog na osnovu koga se zaposlenom izriče prestanak radnog odnosa. Na ovaj način nastao je i osnov za otkaz Ugovora o radu, u smislu čl.101. tač.3. Zakona o radu ("Sl.glasnik RS" br.70/01 i

73/01, koji je stupio na snagu 21.12.2001. godine), s obzirom da se kvalifikacija povrede radne obaveze utvrđuje ugovorom o radu.

Otkazu ugovora o radu, prethodilo je upozorenje poslodavca, kao i obaveštenje sindikatu, a u smislu čl.101. stav 2. i čl.104. pomenutog Zakona.

Neosnovano se u reviziji ističe da je u konkretnom slučaju trebalo primeniti Pojedinačni kolektivni ugovor od 06.12.1994. godine. Naime, prema čl.176. Zakona o radu, ostaju na snazi samo one odredbe kolektivnog ugovora koje nisu u suprotnosti sa ovim Zakonom i to do zaključenja novog kolektivnog ugovora u skladu sa zakonom. Pri tom, povreda radne obaveze kao otkazni razlog, prema čl.101. stav 1. tač.3. ovog Zakona, predstavlja samo ona povreda koja je kao takva predviđena Ugovorom o radu. To znači, da se kod ocene da li određeno ponašanje zaposlenog predstavlja povredu radne obaveze, zbog koje mu može prestati radni odnos, imaju primeniti odredbe ugovora o radu, koje regulišu ovu materiju, a sa kojima je i tužilac, kao zaposleni, bio upoznat momentom zaključenja ovog ugovora.

Ostalim navodima u reviziji, osporava se utvrđeno činjenično stanje, što u skladu sa čl.385. stav 3. ZPP, u postupku po reviziji nije dozvoljeno.

Na osnovu čl.393. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud Srbije je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm